

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. G.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2018, čj. OAM-250/LE-LE05-LE30-PS-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2018, čj. 17 A 158/2018-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného byl žalobce (dále „stěžovatel“) zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) v zařízení pro zajištění cizinců s dobou trvání zajištění stanovenou do 7. 2. 2019. Stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Výše uvedeným rozsudkem byla tato žaloba zamítnuta jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Proti tomuto rozsudku nyní stěžovatel brojí kasační stížností.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že zákon o azylu výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince při rozhodování o zajištění. Nelze odhlížet ani od judikatury Evropského soudu pro lidská práva, dle které se nejedná o neoprávněný zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života, pokud je přijaté opatření v souladu se zákonem, sleduje naléhavou společenskou potřebu a je přiměřené sledovanému účelu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017-31, dle kterého je účelem zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistit efektivní kontrolu nad průběhem správního řízení o vyhoštění, pokud cizinec požádá během řízení o mezinárodní ochranu.

[3] Krajský soud konstatoval, že stěžovatel v žalobě uvedl pouze část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2015, čj. 1 Azs 20/2015-45, která navíc byla zcela vytržena z kontextu. Rozsudek proto vyložil sám a shrnul, že stěžovatel neoprávněně pobýval na území České republiky a v rozporu se správním vyhoštěním uloženým v roce 2014. Nyní podaná žádost o mezinárodní ochranu je již druhá v pořadí. V průběhu správních řízení až do vydání napadeného rozhodnutí neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by se vztahovaly k jeho rodinné situaci a s nimiž by se musel žalovaný vypořádat kromě toho, že si chce svoji přítelkyni vzít za manželku. Tvzení o nepřiměřenosti nebylo nijak rozvinuto. Ani v žalobě nebyla podstata zásahu do soukromého a rodinného života blíže popsána. Pouhé odloučení partnerů z důvodu zajištění jednoho z nich nemůže bez dalšího znamenat nepřiměřený zásah. Navíc v zařízení pro zajištění cizinců mohou být přijímány rodinné návštěvy. Vzhledem k vágnosti stěžovatelových tvrzení nelze žalovanému vytýkat, že se nezabýval zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že výslovně uvedl, že se na území České republiky nachází jeho partnerka, přičemž rozhodnutí, kterým by byl ukončen jeho pobyt na území České republiky, označil za nepřiměřené vzhledem k zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Není tedy správné tvrzení krajského soudu, že jeho tvrzení byla vágní. Z citovaného rozsudku sp. zn. 1 Azs 20/2015 neplyne, že by správní orgán nemusel vyhodnotit zásah do soukromého a rodinného života.

[5] Nelze akceptovat, že se soud zabýval mírou zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života věcně, neboť to je v rozporu s podstatou správního soudnictví. Úkolem správního soudu není napravovat pochybení správních orgánů. Skutečnost, že krajský soud přistoupil k posouzení míry zásahu do soukromého a rodinného života naopak svědčí o namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákon o azylu explicitně neukládá správnímu orgánu povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zajištění do soukromého života. Stěžovatel na území České republiky pobýval v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a bez oprávnění k legálnímu pobytu. Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podaná včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený

pokračování

rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem přezkumu v nynější věci je rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o azylu. Účelem tohoto typu zajištění není realizace správního vyhoštění. Na rozdíl od případu zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců (zákon č. 326/1999 Sb.) tedy žalovaný nebyl povinen zabývat se tím, zda správní vyhoštění či vycestování nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života stěžovatele (srov. rozsudek ze dne 12. 2. 2016, čj. 5 Azs 16/2016-32, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Azs 252/2017-89).

[9] Pokud jde o zásah do práva žadatele o mezinárodní ochranu na jeho soukromý a rodinný život způsobený samotným zajištěním, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2016, čj. 5 Azs 16/2016-32, uvedl, že „[z]ajištění představuje omezení osobní svobody a jde proto z povahy věci vždy o zásah do rodinného a soukromého života zajišťovaného cizince (stěžovatele). Zajištění ovšem neznamena ztrátu kontaktu zajištěného cizince s jeho rodinnými příslušníky, když podle čl. 10 odst. 4 nové přijímací směrnice 2013/33/EU je povinností členských států zajistit, aby rodinní příslušníci mohli se žadatelem o mezinárodní ochranu komunikovat a navštěvovat jej v podmínkách, které respektují soukromí. Podle § 81 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o azylu má cizinec ubytovaný v přijímacím nebo pobytovém středisku právo přijímat návštěvy, přijímat balíčky a peníze a přijímat a na svůj náklad odesílat písemná sdělení“. V rozsudku ze dne 21. 5. 2014, čj. 6 Azs 33/2014-45, s přihlédnutím k judikatuře ESLP, konkrétním okolnostem případu a povaze institutu zajištění dle zákona o azylu soud konstatoval, že v „projednávaném případě byl stěžovatel omezen na svobodě na maximální délku 120 dní, což jistě nelze považovat za dobu, která by mohla obrozit udržení rodinného života stěžovatele. Nadto stěžovateli a jeho družce byl umožněn telefonický kontakt (srov. č. 1. 6 spisu krajského soudu) a osobní návštěvy. Vzdálenost 80 km uvedeného zařízení od družky stěžovatele se v daném ohledu nejeví jako nepřekonatelná“.

[10] Stěžovatel se sice v průběhu správního řízení o vyhoštění a žádosti o mezinárodní ochranu zmínil o plánech vzít si svou přítelkyni za manželku a žít s ní natrvalo v České republice, ani toto tvrzení však nemohlo založit pochybnost o zásahu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelova přítelkyně jej mohla v zařízení pro zajištění cizinců navštěvovat. Ani doba, po kterou byl stěžovatel zajištěn, není dle názoru soudu tak dlouhá, aby byl stěžovatelův rodinný život nadměru narušen. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel si musel být vědom toho, že na území České republiky pobývá nelegálně. Musel proto předpokládat, že dříve nebo později bude nucen vycestovat. Jeho rodinný život v České republice byl tedy od počátku nejistý.

[11] Individuální skutkové okolnosti dané věci tedy nevykazovaly závažná specifika, která by zakládala pochybnosti o nadměrném zásahu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Žalovaný proto nebyl povinen se k otázce zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele výslovně vyjadřovat (srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, čj. 9 Azs 326/2017-30, body 17 až 19). Soud v této souvislosti podotýká, že prostor pro podrobné zkoumání veškerých možných důsledků, které mohou ve sféře zajištěného cizince a jeho rodiny nastat, je v řízení o zajištění značně omezen. Žalovaný má velmi krátkou dobu 5 dnů (§ 46a odst. 4 věta první zákona o azylu) k tomu, aby učinil veškerá skutková zjištění a současně vydal rozhodnutí o zajištění, včetně odůvodnění.

[12] Soud proto nepovažuje za nezákonné, že se v nynější věci žalovaný v rozhodnutí o zajištění výslovně nezabýval zásahem rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[13] K namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 20/2015 je nutné uvést, že tento sice kladl důraz na to, že musí být posouzen zásah do rodinného života při rozhodování o setrvání v zajištění, nicméně uvedl, že mimo to je třeba přihlížet i k dalším významným hlediskům, jako např. porušování imigračních pravidel v minulosti nebo vědomé uvádění nepravdivých informací státním orgánům. Také rozebral, že o zásah do rodinného života nepůjde v situaci, pokud byl rodinný život založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. Z odůvodnění rozsudku nijak neplyne, jak stěžovatel naznačil, že by bylo povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na nereálnost zásahu do těchto práv.

[14] Pokud pak jde o námitku, že se krajský soud zabýval mírou zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života věcně, je třeba uvést, že krajský soud především reagoval na žalobní námitky, které poukazovaly na možný zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele. Navíc za situace, kdy nebylo povinností žalovaného se výslovně vyjadřovat k možnosti zásahu do soukromého a rodinného života, neboť ten neměl žádné relevantní informace, ze kterých by tento zásah mohl případně dovozovat, nebylo pak pochybením krajského soudu, pokud se k této otázce blíže vyjádřil. I krajský soud totiž jednoznačně dovedl, že vzhledem k vágnosti tvrzení ohledně rodinného a soukromého života není možné žalovanému vyčíst, že se touto otázkou výslovně nezabýval.

[15] Lze dodat, že ve správním spisu se nachází stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu ze dne 20. 10. 2018 a dokument poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 25. 10. 2018. V žádosti uvedl, že v České republice bydlí jeho žena, kterou si chce vzít za manželku. Dále uvedl, že na Ukrajině je považován za zrádce, v České republice žije půlku života, chce zde žít i nadále a platit daně. V dokumentu ze dne 25. 10. 2018 je uvedeno, že je svobodný, nemá děti a dále se vyjádřil o situaci na Ukrajině. Z uvedeného je patrné, že v průběhu správního řízení ani bezprostředně po vydání napadeného rozhodnutí neoznačil možné ukončení jeho pobytu na území České republiky za nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, jak nyní tvrdí v kasační stížnosti. Zcela obecné tvrzení o tom, že zde údajně žije se ženou bez jakýchkoliv dalších podrobností nelze rozhodně považovat za takové, na které by musel žalovaný v rozhodnutí o zajištění reagovat z důvodu zjevné hrozby nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života.

IV. Závěr

[16] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[17] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[18] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35

pokračování

odst. 10 s. ř. s.). Jde o odměnu za 2 úkony právní služby (podání kasační stížnosti a porada přesahující jednu hodinu), celkem v částce 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 6 800 Kč. K nákladům řízení se přičítá tato daň v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 1 428 Kč, jelikož ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Odměna za zastupování tak činí 8 228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu